

Πολιτικό Κείμενο – Κάλεσμα ενόψει της απεργίας στις 9/11

Ανάρες “Ομάδα Δράσης και αλληλεγγύης”

Μα καλά, στην εποχή μας ακόμα με απεργίες ασχολείστε;

Ζούμε στην εποχή των μεταβάσεων, μετάβαση στις παραγωγικές σχέσεις, μετάβαση στις κοινωνικές σχέσεις, μετάβαση στα πρότυπα, στο τί σημαίνει πολιτική, συνολικά η ζωή στον δυτικό καπιταλισμό αλλάζει. Αλλάζει όμως προς τα πού και γιατί;

Εν μέσω τεχνολογικής επανάστασης ο καπιταλισμός ξεπερνάει τεχνικά τον πρότερο εαυτό του αναδιαμορφώνοντας ηθελημένα ή άθελα την “σχέση εργασία” καθώς και την διαχείριση του καταπιεσμένου πληθυσμού. Αυτό σε συνδυασμό με την κοινωνική κίνηση έχει δημιουργήσει ένα νέο πεδίο κοινωνικής πραγματικότητας το οποίο είναι θολό, ανεξερεύνητο και σίγουρα όχι πλήρως ανελυμένο. Οι πολυπλοκότητα του τρόπου που δομείται η εργασία, η επισφάλεια, το πώς περιθωριοποιούνται ολόκληροι πληθυσμοί έχει παράξει αντίστοιχο χάος στον τρόπο που οι ίδιοι οι καταπιεσμένοι αντιλαμβάνονται την θέση τους.

Εν μέσω ισχυρών ενδοκαπιταλιστικών και κρατικών ανταγωνισμών, με συσσώρευση πλούτου χωρίς περιθώριο αναδιανομής που μυρίζει πολεμική συνθήκη, τα σύγχρονα δυτικά κράτη δεν δύνανται να ταΐσουν στους υπηκόους τους κοινωνικό κράτος, δημοκρατική εμπλοκή στην πολιτική, συμμετοχικότητα και δικαιώματα. Βγαίνοντας από μία μακράς διάρκειας περίοδο δυτικού καταναλωτισμού, ποδοπατώντας τους πλανητικούς πόρους και το περιβάλλον, με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία και τον ρεφορμισμό να ποδοπατούν την επαναστατική παράδοση της ηπείρου ως άλλοι εταίροι του αστικού μπλοκ, έχει καταγραφεί στο συλλογικό συνειδητό ότι οι εποχές της πολιτικοποίησης και των επαναστατικών ιδεών έχουν παρέλθει ανεπιστρεπτή.

Παρά το καλοχωνεμένο αφήγημα περί ατομικού δρόμου, αποπολιτικοποίησης και κοινωνικής απομόνωσης ο 21ος αιώνας έχει σημαδευτεί από ανεξέλεγκτες κοινωνικές εξεγέρσεις χωρίς αιτηματολογία. Ίσως όμως όχι σαν αυτές για τις οποίες τα κράτη είχαν μάθει και μελετήσει και είχαν στήσει τον αντισεξερτικό τους μηχανισμό. Δεν μπορούσε η καθεστωτική αριστερά να τους καπελώσει, δεν μπορούσαν να τους φρενάρουν τα εργοδοτικά καλοστημένα σωματεία. Γιατί το υποκείμενο δεν ήταν και δεν είναι ο βιομηχανικός εργάτης της γραμμής παραγωγής. Οι εξεγερμένοι είναι πολύγλωσσοι, άνεργοι, φυλακισμένες, αποκλεισμένοι, γυναίκες, queer, εργαζόμενοι, τοξικοεξαρτημένοι. Δεν διαπραγματεύονται τους όρους της υποδούλωσης της τάξης τους αλλά μάχονται χωρίς ορίζοντα, μέχρι εξαντλήσεως, ήττας, ξεφτίσματος, αλλά πάντα με μια υπόσχεση στο μέλλον μια συλλογική υποσυνείδητη ελπίδα, χοντρικά της λογικής “αφου τους κάψαμε τότε, θα τους ξανακάψουμε δυο φορές”.

Από τις εξεγέρσεις στα Παρισινά προάστια το 05 και 06 μέχρι την εξέγερση του Ιραν, από τον Δεκέμβρη του 08 μέχρι την μεγαλειώδη Χιλιανή εξέγερση μπορούμε να παρατηρήσουμε το παραπάνω μοτίβο. Πολιτικές ομάδες με λενινιστικές παραδοσιακές καταβολές τρομάζουν με την ασυμμετρία των σύγχρονων κοινωνικών εκρήξεων θεωρώντας τες έως και μηδενιστικές γιατί το μοτίβο σωματείο – αιτήματα – αγώνας – απεργία δεν είναι διακριτό.

Στην πραγματικότητα τίποτα δεν έχει αλλάξει στον τρόπο με τον οποίο οι εκμεταλλεόμενοι όταν αντιληφθούν τα συμφέροντα τους σηκώνουν ανάστημα απέναντι στην εκμετάλλευσή τους αλλά και την εξουσία εν γένει. Ένας κόσμος που αναδιρθρώνεται βίαια από τα πάνω προς τα κάτω, δονείται εξίσου βίαια και τα θεμέλιά του δεν είναι δύσκολο να αρχίσουν να αμφισβητούνται.

Σε αυτήν την σύγχρονη συνθήκη βλέποντας τους τριγμούς να έρχονται και να ξανάρχονται δεν ξεχνάμε τα δοκιμασμένα επαναστατικά αλλά και συνδικαλιστικά εργαλεία. Αναγνωρίζουμε απέναντι στον ζόφο του ατομισμού την σημασία του να μπορεί να σταθεί η μία δίπλα στον άλλον, στο σωματείο απέναντι στο αφεντικό, στην συνέλευση της γειτονιάς δείχνοντας αλληλεγγύη στον αδύναμο. Από την πιο απλή διεκδίκηση, από την δυνατότητα του να ακούσουμε τα προβλήματα του διπλανού μας μέχρι το όπλο της απεργίας για να πάρουμε πίσω από την εργοδοσία και το κράτος μέρος αυτών που μας ανήκουν, οι κοινωνικές αυτές δομές αποτελούν δείγμα του κόσμου που θέλουμε να χτίσουμε.

Αναγνωρίζουμε ότι στο σήμερα, το κράτος και το κεφάλαιο έχουν καταφέρει να αποδυναμώσουν και να απομονώσουν τις συνδικαλιστικές δομές, και εκτός κάποιων μαχητικών σωματείων και σωματείων βάσης, να ελέγχουν και να έχουν εντάξει εντός αστικοδημοκρατικού πλαισίου την μεγάλη μάζα των οργανωμένων σωματείων μετά από χρόνια στρατηγική θεσμικοποίησης και από τα πάνω ελέγχου τους.

Δεν εγκαταλείπουμε όμως το ξεδοντιασμένο εργαλείο ακριβώς γιατί γνωρίζουμε την ιστορική αποτελεσματικότητά του και ότι δύναται να φέρει τα πάνω κάτω για την κυριαρχία. Μόνο τυχαίο δεν είναι ότι μοναδικός τρόπος να εκφραστούν μερικοί από τους πιο ανυποχώρητους αγώνες στο δύσκολο σήμερα είναι μέσω απεργιών και σωματείων. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα η απεργία της Μαλαματίνας όπου παρά την καταστολή, την απεργοσπασία και τις απολύσεις οι εργάτες απεργοί της αποδεικνύουν ότι το μικρόβιο της αντίστασης δεν σβήνει ποτέ και ότι θα ρθει η μέρα που όλοι οι κλάδοι θα είναι Μαλαματίνες, και τότε ας έρθουν μπάτσοι και απεργοσπάστες να γυρίσουν πίσω στην γαλέρα, ας όψεται.

Ακόμα μια “συμβολική” απεργία μέσα στην κρίση και στην επίθεση που βιώνουμε...

Εδώ και 15 χρόνια η κρίση αποτελεί κανονικότητα. Τι είναι όμως αυτή η κρίση; ΜΜΕ, κυβερνήσεις, κράτη και αφεντικά παρουσιάζουν τις εν λόγω κρίσεις σαν κάποιου είδους φυσικές καταστροφές που όλους μας πλήττουν και “όλοι μαζί” θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε “ενωμένοι”. Είτε μιλάμε για την οικονομική κρίση του '08, είτε για την υγειονομική του covid-19, είτε για τις ενεργειακές, γεωπολιτικές κρίσεις που βιώνουμε στο σήμερα. Οι κρίσεις αυτές όχι μόνο δεν είναι τυχαίες κακοτοπιές αλλά αποτελούν απόρροια των ίδιων δομικών αντιφάσεων του συστήματος στο οποίο ζούμε, του καπιταλισμού. Όταν το κεφάλαιο και τα αφεντικά, στην προσπάθειά τους να αυξήσουν το κέρδος τους και κατά συνέπεια την ισχύ και την κυριαρχία τους πέφτουν σε τέλμα (οι κρίσεις που λέγαμε νωρίτερα), έχουν δύο, κατά βάση, επιλογές. Θα μετακυλήσουν το κόστος στο σύγχρονο προλεταριάτο (τους εργαζόμενους, τους ανέργους, τις μετανάστριες και κάθε λογής αποκλεισμένων, καταπιεσμένων), είτε θα προβούν σε πόλεμο, στην προσπάθεια δημιουργίας νέων πεδίων κερδοφορίας και ανακατανομής της ισχύος.

Πάσα μία έχει καταλάβει πλέον ότι το κύμα ακρίβειας δεν είναι μια πρόσκαιρη κατάσταση ακρίβειας. Στην πραγματικότητα είναι μία οργανωμένη κάθετη ανατίμηση η οποία για ακόμη μια φορά και ειδικά στα ελληνικά δεδομένα ξεχωρίζει διακριτά τις τάξεις μειώνοντας στο ελάχιστο κοινωνικές ομάδες “μαξιλαράκια” να βρίσκονται στην θέση του καταπιεσμένου με ιδεολογία καταπιεστή. Να είναι σκλάβοι της ιδιοκτησίας τους και της καταναλωτικής τους μανίας. Σε ένα σύγχρονο περιβάλλον, πολύ πιο ξεκάθαρο ταξικά λοιπόν, προνομιούχοι πολίτες σύγχρονου δυτικού κράτους δεν τα βγάζουν πέρα, σε συλλογικό και μαζικό επίπεδο. Ζούμε στην εποχή που τρέμουμε για το πόσο βαρύς θα είναι ο χειμώνας όχι για μόνο τους μετανάστες στα camps αλλά ακόμα και για την γιαγιά στον πρώτο.

Είναι σημαντικό εντός αυτής της βίαιης και ταξικής αναδιάρθρωσης να μην αφήσουμε να κυριαρχήσουν οι τάσεις των “κακών αμερικάνων-γερμανών” ή των “κακών νεοφιλελεύθερων”. Τα κράτη συνειδητοποίησαν ότι οι εποχές του διευρυμένου κοινωνικού συμβολαίου και της κοινωνικής ειρήνης παρήλθαν ανεπιστρεπτί και προετοιμάζεται πολεμικά προς τα μέσα και προς τα έξω. Τις κοινωνικές εξεγέρσεις τις αντιμετωπίζει με στρατιωτικούς όρους κάτω από την ομπρέλα της “ασσύμετρης απειλής”. Αυτού του δόγματος με οποίο χαρακτηριστικά το ελληνικό κράτος αντιμετωπίζει τους μετανάστες, τους ρομά, τους κρατουμένους. Αναγκαία είναι η στοιχειώδης επισήμανση ότι ό,τι συμβαίνει εκεί θα συμβεί σε ολόκληρο το κοινωνικό πεδίο.

Στα σύνορα φασιστικοποιημένο τμήμα του ντόπιου πληθυσμού μαζί με τις κρατικές και ευρωπαϊκές υπηρεσίες για άλλη μια φορά στην ιστορία ντροπιάζουν την ανθρώπινη υπόσταση ποδοπατώντας την ζωή και την αξιοπρέπεια όποιου ευάλωτου σταθεί στα πόδια τους. Οι φρικαλεότητες, τα pushbacks και οι εκτελέσεις στα σύνορα είναι καθημερινά φαινόμενα με συμμετοχή την ελληνική κοινωνία, ως καλό χωνευτήρι εθνικισμού και φονταμελισμού, είτε μέσω της αδράνειας της από την ασφάλεια του καναπέ της, είτε στέλλοντας τα παιδιά της μια βόλτα ως φαντάρους θητείας από τα πόστα του Έβρου, να λάβουν μία άδεια τιμητική που πιάσαν έναν “εισβολέα”.

Οι αλλαγές σε ποινικό και σωφρονιστικό κώδικα απολύουν από το κρατικό αφήγημα κάθε έννοια περί δικαιοσύνης και σωφρονισμού. Ότι αντιμάχεται το κράτος, ότι αμφισβητεί τις ιερές αρχές του, την ιδιοκτησία, τις δομές του, την εκκλησία, δεν δίνεται να σωφρονιστεί – έστω με αυτούς τους σάπιους δικούς τους όρους-. Είναι εχθρός και θα παταχθεί. Το μοτίβο πλέον είναι σαφές και διακριτό από τον καθένα και την καθεμία. Αν ληστέψεις, αν παρεκκλίνεις πόσο μάλλον αν αντισταθείς, θα παταχθείς εσύ, οι σύντροφοί σου, οι φιλικές σου σχέσεις (χαρακτηριστική η υπόθεση των 4 της τροχαίας Πειραιά). Αν είσαι από το δικό τους στρατόπεδο μπορεί να είσαι golden boy στην ΔΕΗ και να τρως με χρυσά κουτάλια και ληστρικούς μισθούς εκατομμυρίων στις πλάτες του κοσμάκη, μπορείς να αγοράζεις τα χρέη τους στο 1/10 της τιμής σαν κοινός τοκογλύφος (πχ Πάτσης), μπορείς να κάνεις ακόμα και τα ειδεχθέστερα των “εγκλημάτων” και το κράτος να σε συγκαλύψει (δολοφόνοι Ζακ, Σαμπάνη, Λιγνάδης, Γεωργιάδης, Μίχος και άλλοι παιδοβιαστές, μπάτσοι βιαστές κ.α.)

Η στρατιωτικοποίηση που έχει περιέλθει οριζόντια και κάθετα στα σώματα ασφαλείας έχει μεταβάλει όποιον αμφισβητεί σε εσωτερικό εχθρό. Οι μπάτσοι σκοτώνουν, βιάζουν, προκαλούν βασανίζουν σε όλα τα μήκη και πλάτη της επικράτειας. Έχουν μετατρέψει τους δρόμους των πόλεων σε πίστες καταδιώξεων (νεκρός Νίκος Σαμπάνης από 36 σφαίρες μετά από καταδίωξη, νεκρός 16χρονος στην Θεσσαλονίκη από μπάτσο-σουμάχερ και άλλα περιστατικά), ΑΠΘ και Εξάρχεια έχουν γίνει στρατόπεδα των ένστολων δολοφόνων.

Άλλοι βλέπουν σκανδαλολογία και την “κακή δεξιά”, βλέπουν όμως το δέντρο και όχι το δάσος, το ελληνικό κράτος είναι σε πολεμική προετοιμασία, είτε κατασταλτική είτε προς τα έξω.

Το κράτος έχει λάβει θέσεις μάχης. Ας λάβουμε και εμείς τις δικές μας.

Στις 9 Νοέμβρη απεργούμε

Δεν έχουμε αυταπάτες για την πυροτεχνηματική φύση της συγκεκριμένης απεργίας, για το εθιμοτυπικό “ξέπλυμα” των εργατοπατέρων και των συμφερόντων που εξυπηρετούν. Είναι πλέον κοινοτοπία να πούμε πως το απεργιακό καλεντάρι των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ είναι εθιμοτυπικό και όταν το ξεσκονίζουν μπαίνει μόνο και μόνο για να δικαιολογεί τους μισθούς που παίρνουν όλοι αυτοί οι κρατικοδίαιτοι κηφήνες που παριστάνουν την “ηγεσία” του εργατικού κινήματος στη χώρα. Άλλωστε ακόμα και η ίδια η ανακοίνωση της ΓΣΕΕ για την απεργία στις 9/11 δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνειών, καθώς δεν αναφέρει ούτε καν την κυβέρνηση, πόσο δε μάλλον τα πραγματικά αφεντικά αυτού του τόπου, το ελληνικό κεφάλαιο και τα αφεντικά. Δεν έχουμε καμία αμφιβολία πως οι ίδιοι μηχανισμοί που εδώ και δεκαετίες παρασιτούν σε αυτό το πτώμα που λέγεται ΓΣΕΕ δεν πρόκειται να πάρουν καμία πρωτοβουλία να πάρει αυτή η

απεργία χαρακτηριστικά πέρα από της συμπόρευσης με τους εθνικούς αναπτυξιακούς στόχους, που πάντοτε, αυτοί οι μηχανισμοί υπηρετούν. Όμως το ψάρι δεν βρωμάει πάντα μόνο από το κεφάλι. Οι ηγεσίες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας συντηρούν και ηγούνται ενός πανελλαδικού δικτύου ταξικής συνεργασίας που έχει ντυθεί με το ένδυμα των σωματείων. Βρίθουν οι λίστες των κατα τόπους εργατικών κέντρων με σωματεία σφραγίδες, σωματεία φτιαγμένα εξ ολοκλήρου από τους εργοδότες, σωματεία που έχουν βασικό τους στόχο να αποκλείουν νέους εργαζόμενους, μετανάστες, ενοχλητικούς...

Από την άλλη το “αντίπαλο δέος του ΠΑΜΕ” ενώ συμμετέχουν σε αυτό μερικά πράγματι δυναμικά και μαχητικά σωματεία επιτελεί τον ρόλο του διασφαλιστή του “τόσο όσο”. Φροντίζει οι αγώνες να μένουν μονομερείς, να μην διαρηγνύουν τον ρόλο των σωματείων ως απλών αιτηματοφορέων βελτίωσης τους όρους της μισθωτής σκλαβιάς και να μην γίνουν ασύμμετροι και επικίνδυνοι για την κοινωνική ειρήνη.

Οι εργατικοί αγώνες οι οποίοι οργανώνονται μέσα από σωματεία, είναι ικανοί να αποτελέσουν ανάχωμα των εργαζομένων απέναντι στην εκμετάλλευσή τους. Από τη μία οι κυβερνήσεις ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ με την νομοθεσία του 50% +1 και της ποινικοποίησης των απεργιών, αντίστοιχα, επιτέθηκαν στην ισχύ των σωματείων και από την άλλη το ΚΚΕ προσπαθεί να χαλιναγωγήσει πλήρως τους αγώνες των εργαζομένων που δημιουργούνται. Οι αντικειμενικές συνθήκες της όξυνσης της φτώχειας και της εργασιακής εκμετάλλευσης γεννούν τις διεκδικήσεις των υποκειμένων, των εργαζομένων, που παλεύουν για την ίδια τους τη ζωή. Δεδομένου αυτού, δεν είναι λίγες οι φορές όπου η αυταπάτηση του αγωνιζόμενου υποκειμένου σε συνδυασμό με την ευρεία κοινωνική υποστήριξη που λαμβάνει, ωθούν στο αυθόρμητο και υγιές ξεπέραςμα των χαλιναριών των εργατοπατέρων από τον ίδιο τον αγώνα. Η επιλογή του μαχητικού ακηδεμόνευτου αγώνα, ο οποίος επιχειρεί να συνδεθεί με την υπόλοιπη κοινωνική βάση, καθιστά τον συνδικαλιστικό αγώνα ανυποχώρητο και εν δυνάμει επικίνδυνο για τα αφεντικά. Ακόμα και η ίδια γραφειοκρατική διοίκηση των σωματείων και άλλα ρεφορμιστικά ρεύματα εντός τους είτε ξεπερνιούνται από την ίδια την μαχητική κοινωνική κίνηση όταν αυτή υπάρξει, είτε αναγκάζονται απλώς να ακολουθούν τις εξελίξεις στο σωματείο το οποίο όταν ήταν νεκρό δεσπόζανε. (οπως εχει φανει σε ολους τους προσφατους αγωνες μαλαματινα, φοιτητικα θεσ/νικης, efood). Επομένως η επικυριαρχία των εχθρών του προλεταριάτου εντός των περισσοτέρων σωματείων δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση δικαιολογία επανάπαυσης, είναι εργαλείο χρήσιμο για την τάξη μας, εργαλείο που έχουν καταλάβει οι ψηφοθήρες γραφειοκράτες, ζωντανεύουμε τα σωματεία και τους το παίρνουμε πίσω.

Μη τρέφοντας αυταπάτες για την συγκεκριμένη απεργία αποτελεί ένα ραντεβού στο δρόμο. Ένα ραντεβού για τους ανθρώπους μας, για μια νέα επισφαλή γενιά εργαζομένων να εκπαιδευτεί ακόμα και στο να τολμήσει, έστω για μία συμβολική ημέρα να απεργήσει. Ένα ραντεβού για να δείξουμε ότι υπάρχει και άλλος δρόμος, μαχητικός, αδιαμεσολάβητος, αδιάλλακτος. Με ριζοσπαστική από τα κάτω παρέμβαση γενικές συνελεύσεις και σωματεία βάσης.

Εξαιρώντας αγώνες βάσης και μεγάλης δυναμικής σε επιμέρους πεδία, η γενική κατάσταση είναι ζοφερή έχοντας οι καταπιεσμένες απομακρυνθεί όχι μόνο από την διάθεσή τους να “πάρουν ό,τι τους ανήκει” αλλά σε και σε ένα βαθμό ακόμα και από την συνειδητοποίηση της θέσης τους. Εχθρός λοιπόν δεν είναι ο “κακός αμερικάνος-γερμανός”, δεν είναι “ο Μητσοτάκης”. Εχθρός είναι ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, τα κράτη, τα μεγάλα και τα μικρά αφεντικά. Τον ταξικό του εχθρό ο αποκλεισμένος, ο εργαζόμενος, ο περιθωριοποιημένος τον έχει εκεί δίπλα καθημερινά, μπορεί να πολεμήσει αυτόν και τους φρουρούς του, με οργάνωση στην βάση, με μαχητικούς και αδιάλλακτους αγώνες μη διαμεσολαβημένος από την γραφειοκρατική ηγεσία.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία πατάει σε μια παγιωμένη κατάσταση διαλυμένου εργατικού συνδικαλισμού. Σε αυτήν την συνδικαλιστική έρημο, από την άλλη, ανθίζουν μικρές οάσεις εργατικών αγώνων που συγκλονίζουν με τη μαχητικότητά τους, το περιεχόμενο και πολλές φορές ακόμη και με τη νέα δομή που φέρουν. Αυτούς τους αγώνες, αυτά τα σκιρτήματα θέλουμε και πρέπει να στηρίξουμε στην απεργία στις 9 Νοέμβρη.

Στις 9 Νοέμβρη απεργούμε γιατί:

- οι απεργοί της Μαλαματίνας θα θέλαμε να είμαστε εμείς, στους δικούς μας χώρους, δίπλα τους και νικηφόρα
- την ίδια ώρα που βομβαρδιζόμαστε με ειδήσεις για τον χειρότερο χειμώνα της ζωής μας και οι ανατιμήσεις πέφτουν βροχή, οι έλληνες εφοπλιστές κάνουν χρυσές δουλειές και μεταφέροντας υγροποιημένο αέριο από τις ΗΠΑ στην ΕΕ, αλλά και φυσικό αέριο από τη Ρωσία που κατα τ’ άλλα πολεμούν.
- την ίδια ώρα που οι λογαριασμοί σε ηλεκτρικό και αέριο έρχονται στα σπίτια μας τριπλοί, το ελληνικό κράτος αγοράζει μετὰ μανίας πολεμικό εξοπλισμό δισεκατομμυρίων ευρώ και στέλνει οπλισμό από την Ουκρανία μέχρι και στη Σ. Αραβία.
- την ίδια ώρα που μας ταΐζουν πολεμικά σενάρια με την Τουρκία, το ελληνικό και το τουρκικό κράτος συνεργάζονται άψογα στις αμέτρητες δολοφονίες μεταναστ(ρι)ών. Δολοφονίες, βιασμοί, βασανισμοί, πνιγμοί είναι στο καθημερινό ρεπερτόριο των συνοριοφυλάκων και του λιμενικού σώματος με τις ευλογίες του συνόλου του “πολιτικού κόσμου” στην Ελλάδα, αλλά και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

- να απεργήσουμε ενάντια στα καλέσματα για την εθνική ενότητα και τη σιωπή νεκροταφείου που τα ΜΜΕ τους προσπαθούν να επιβάλλουν.
- την ίδια ώρα που οι μισθοί είναι καθηλωμένοι και το κόστος ζωής στα ύψη, το κράτος επενδύει εκατομμύρια στην θωράκιση του. Μπάτσοι παντού: στα πανεπιστήμια, στους δρόμους, σε κάθε γωνία. Μπάτσοι δολοφονούν, βιάζουν και βγαίνουν ατσαλάκωτοι και ατιμώρητοι. Είναι ο φόβος του καθεστώτος που δίνει στους πραιτωριανούς του ότι του ζητήσουν. Άλλωστε είναι αυτοί που θα καλεστούν να βγάλουν τα κάστανα από την φωτιά που πλησιάζει.

Για να φτάσουμε να οργανώσουμε κάποτε μια άλλη δικιάς μας επικίνδυνη γενική απεργία (Σωματεία βάσης- συνελεύσεις γειτονιάς – μαχητικές πορείες – καταλήψεις – σαμποτάζ). Να εκτρέψουμε την σχέση του συνδικαλισμού με τον δημοκρατικό διάλογο, να συνδεθούμε με τους ανθρώπους της δικιάς μας τάξης, το σύγχρονο προλεταριάτο, και να επιτεθούμε σε κράτος, αφεντικά και κεφάλαιο, όχι απλά για έναν καλύτερο μισθό, για την ζωή μας την ίδια...

Επειδή δεν θέλουμε να ζούμε για να δουλεύουμε, επειδή η αναγκαστική εργασία που έχει άμεση συνέπεια στον βιοπορισμό σου είναι σκλαβιά, επειδή ο πολιτισμός του χρήματος φέρνει αλλοτρίωση στις ανθρώπινες σχέσεις,

Το μέλλον μας δεν είναι σε μια γραμμή παραγωγής, στα δωρα μπροστά στις οθόνες στα γραφεία, στην πώληση προϊόντων που δεν μπορούμε οι ίδιες να αγοράσουμε, στα καμπς, στις φυλακές.

Ο αγώνας ξεκινά από την διεκδίκηση του πιο μικρού, του πιο καθημερινού, καταλήγει όμως στην καταστροφή αυτής της κοινωνικής δόμησης, σε έναν νέο κόσμο, ο οποίος υπάρχει ίσως μόνο στον συλλογισμό μας, όσο όμως τον φέρνουμε μέσα στους αγώνες μας είναι πραγματικός.

9 Νοέμβρη απεργούμε και ας είναι λίγο, 9 Νοέμβρη ας είμαστε στον δρόμο να οργανώσουμε πολλά..

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΘΕΙ ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΕΙ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙ

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΠΟΡΕΙΑ 9 Νοέμβρη 10.30 Καμάρα

